

РЕШЕНИЕ

№ 3818

гр. София, 09.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Елица Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3039** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на [фирма], чрез процесуалния си представител адв. А., срещу решение № 189 от 17.01.2022 г., постановено по НАХД № 12038 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 131 – ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-007509/05.08.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда - С.“ (ДИТ - С.), с което на касатора, в качеството му на работодател, на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2500 лева, за извършено нарушение на чл. 14, ал. 1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд (ЗЗБУТ) и чл. 60, ал. 1 и чл. 61 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредба № 2 от 22 март 2004 г.).

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63,

ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че посочените като нарушени норми в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в НП са бланкетни и буквалното им цитиране не може да послужи като описание на вмененото му нарушение. Допълва се още, че в НП е посочена като нарушена норма за строител, а е наложено наказание за работодател. Посочването на различни качества на привлеченото към административнонаказателна отговорност юридическо лице в АУАН и в НП води до невъзможност за него да разбере в какво качество е привлечено към отговорност и за какво точно нарушение му е повдигнато обвинение. Изяснява се, че на обекта, на който е станала злополуката има два колана и здрава конструкция, което се доказва безспорно. Коланите не са били лично зачислени, а се ползвали от всички, когато има нужда и когато извършваната от тях дейност го изисква. Работниците, според касатора, които работят върху излята плоча са здраво стъпили върху стабилна основа (бетонна плоча), а работникът, който работи на опасно място поставя колана, като колана се захваща за вертикалните жезела. В този смисъл счита, че изискванията на чл. 60, ал. 2 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. са изпълнени, тъй като коланите са били налични, налична е била и здрава (вертикална) конструкция. НП освен това е незаконосъобразно, тъй като е нарушен принципът *non bis in idem* и лицето е наказано два пъти за едно и също нарушение с НП № 02-007510/05.08.2021 г. Допълва се още, че от събраните по делото доказателства се установява, че пострадалото лице само се е поставило в критична ситуация. Счита се, че нарушението е маловажно. Искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. Претендират се разнески.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, се представлява от адв. А. с редовно пълномощно. Поддържа жалбата на изложените в същата основания.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда - С.“, се представлява от юрк С., която оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде потвърдено, като претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

[фирма] е търговско дружество, регистрирано в Република България, със седалище в [населено място], работодател по смисъла на §1, т.1 от КТ.

Предметът на дейност на дружеството включвал извършване на строителна дейност, като същото било изпълнител на строеж - „Страда за комплексно обществено обслужване с медицински център, магазин, офис-център, общежитие и подземни гаражи“ находящ се в [населено място], [улица]№ 22.

На 01.06.2021 г., служител на Дирекция „Инспекция по труда“- С., извършил проверка за спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма], в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, във връзка с настъпила през предходния ден - 31.05.2021 г. трудова злополука на обекта - падане от височина на работника А. С. - кофражист, завършило с фатален изход. В хода на проверката се установило, че към посочения момент строителството било на етап изграждане на шеста етажна плоча на кота +17.95 метра, от където е станало падането, като си извършвало монтиране на кофражни платна и изграждане на кофраж за плочата и

колоните, а завършена била единствено арматурата на колоните на височина около метър и половина над нивото. При проверката се констатирало, че на нивото на посочената шеста етажна плоча липсват каквито и да е колективни средства за безопасност срещу падане от височини, в частност ограждения, бордова лента за краката, скеле, предпазна мрежа или друго. Освен това по време на проверката е установено, че на строителния обект не са били осигурени алтернативни предпазни средства - колани тип „сбруя“, които също могат да се използват за обезопасяване при работа от височини. Видно от представената фактура № [ЕГН]/01.06.2020 г. два броя обезопасителни колани, ведно с необходимите принадлежности са били закупени, при това от дружество различно от санкционираното, едва в деня на проверката, респективно липсват каквото и да било данни същите да са налични преди това и към датата на инцидента - 31.05.2021 г.

Във връзка с извършената проверка и установените при същата обстоятелства, на 06.07.2021 г. бил съставен акт за установяване на административна нарушение (АУАН) № 22-007509. Актът бил съставен в присъствието на и връчен на законния представител на дружеството. На база така съставения АУАН било издадено процесното НП. Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди издаденото НП.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 413, ал. 2 КТ работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева, а виновеното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лева. Осигуряването на безопасни и здравословни условия на труд е установено като общо задължение за работодателя в чл. 127, ал. 1, т. 3 КТ, а с разпоредбата на чл. 413, ал. 2 неизпълнението на това задължение изрично е обявено за наказуемо. Нормата на чл. 413, ал. 2 КТ е бланкетна, както се твърди от касатора, което предполага, че признаците от състава на нарушението са установени в други разпоредби, в които са разписани конкретните задължения на работодателите във връзка с осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд. Нарушението е квалифицирано от актосъставителя и от наказващия орган като такова по чл. 14, ал. 1 ЗЗБУТ и чл. 60, ал. 1 и чл. 61 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. В действителност разпоредбата на чл. 14, ал. 1 ЗЗБУТ въвежда общи изисквания за юридическите и физическите лица, които самостоятелно наемат работещи, юридическите и физическите лица, които ползват работещи, предоставени им от предприятие, което осигурява временна работа, както и лицата, които за своя сметка работят сами или в съдружие с други, да осигурят здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места. В случая обаче, длъжното поведение на работодателя е уредено в разпоредбите на чл. 60, ал. 1 и чл. 61 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. Съгласно чл. 60, ал. 1 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. работи на височина се извършват при осигурена безопасност от падане на хора или предмети чрез подходящо оборудване, колективни и/или лични предпазни средства (напр. ограждения, скелета, платформи и/или предпазни (защитни) мрежи). Според чл. 61 от същата наредба паданията от височина се предотвратяват чрез приспособления (съоръжения, ограждения), които са достатъчно високи и са изградени най-малко от

защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. Анализът на цитираните разпоредби еднозначно налага извода, че чрез изпълнението на тези задължения се гарантира осигуряването на безопасни условия на труд на работниците на строителни обекти, извършващи работа на височина.

В настоящият случай е безспорно, че проверяваният строителен обект е стопанисван от касатора [фирма]. Същият, както правилно е посочил СРС, съчетава качествата на работодател по смисъла на § 1, т. 10 от ДР на Наредба № 2 от 22 март 2004 г., а именно - всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение, както и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и др.), както и на строител, съобразно легалната дефиниция на § 1, т. 2 от ДР на Наредба № 2 от 22 март 2004 г. - лицето, определено в ЗУТ, което самостоятелно наема работещи по трудово правоотношение. Видно от представените трудови договори и от отбелязаното в информационната табела на строежа, дружеството-касатор се явява строител, наел работници, което пък го квалифицира като работодател. Предвид посоченото същото е адресат както на нормите, адресирани към работодателите въобще, така и към тези работодатели, които съвместяват и качеството строители.

Относно установяването на основанията за изпълнение на предписанията за работа на височина в представените по делото материали се съдържат достатъчно данни, от които е видно, че посоченият обект попада в приложното поле на посочената като нарушена норма на чл. 61 от Наредба № 2. В протокола за проверката е посочено, че при извършен оглед на мястото на злополуката се констатира, че А. С. на длъжност „кофражист“ е извършвал дейност на височина на кота + 17.95 м. без осигурена безопасност от падане на хора и предмети от височина, чрез колективни средства, напр. съображения, ограждения, скеле, предпазна мрежа. Констатирано е, че за поставяне на кофражното платно на края на кофража за отливане на 6-та етажна плоча, на кота + 17.95 м. няма изградена здрава конструкция, за която С. да захване Л./предпазен колан тип „сбруя“. Съгласно § 1, т. 21 от ДР на Наредба № 2 изразите „на височина“ и „от височина“ се отнасят до височина, по-голяма от 1,5 м., мерено от пода или терена. С оглед установената в чл. 416, ал. 1 КТ доказателствена сила на редовно съставения АУАН и предвид липсата на ангажирани от касатора доказателства, които оборват направените в него констатации, съдът намира за доказано обстоятелството, че не са спазени изискванията за обезопасяване на работата на височина на 6-та етажна плоча на кота + 17.95 м., който отговаря на определението за „височина“. Поради изложеното съдът намира за доказано от обективна страна извършеното от касатора нарушение. Предвид това, че нарушителят е юридическо лице, не следва да се обсъжда субективната страна на нарушението, с оглед уредената в чл. 83, ал. 1 ЗАНН обективна отговорност.

Законосъобразно наказващият орган е определил размера на наложената имуществена санкция. Не са налице основанията за определяне на случая като маловажен, доколкото не се характеризира с по-ниска степен на обществена опасност спрямо другите нарушения от същия вид. Касае се за спазване на изисквания, които осигуряват безопасност на здравето и живота на лицата, упражняващи труд в съответния строителен обект, както и на всички преминаващи в близост до обекта

лица.

Не е нарушен принципът non bis in idem, тъй като с посоченото НП № 22-007510/05.08.2021 г. касаторът е подведен под административнонаказателна отговорност за друго извършено от него нарушение по Наредба № 7 от 23 септември 1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване.

Съобразно гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, в полза на ответника следва да бъде присъдено претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 189 от 17.01.2022 г., постановено по НАХД № 12038 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131 – ви състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Дирекция Инспекция по труда С. сумата от 80 / осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: